

„Dvetisíc rokov Pánovho čakania.“

Ježiš zostal v Najsvätejšej Sviatosti pre nás! Aby nám zostával po boku, aby nás podopieral, aby nás sprevádzal. – A lásku možno oplatiť len láskou. – Ako by sme teda denne neprichádzali k Svätostánku, hoci by to bolo iba na pár minút, aby sme ho pozdravili a prejavili mu našu lásku detí a bratov? (Brázda, 686)

4. november

Náš Boh sa rozhodol zostať v Svätostánku, aby nás živil, aby nás posilňoval, aby nás zbožšťoval, aby dával účinnosť našej práci a nášmu úsiliu. Ježiš je súčasne rozsievateľom, semenom i plodom sejby, je Chlebom večného života.

(...) A takto čaká na našu lásku už skoro dvetisíc rokov. Je to dlhý čas, ale zároveň aj nie je, pretože tam, kde je láska, dni akoby mali krídla.

Spomínam si na jednu pôvabnú galícijskú báseň, na jeden zo Spevov Alfonza X. Múdrehu. Je to legenda o istom mníchovi, ktorý vo svojej prostote poprosil Preblahoslavenú Pannu Máriu, aby sa mohol čo i len na okamih pozrieť do neba. Panna Mária vyhovelá jeho prianiu a dobrý mních bol prenesený do raja. Keď sa vrátil, nikoho z obyvateľov kláštora už nespoznával. Jeho modlitba, ktorá sa mu zdala byť nesmierne krátkou, trvala tri storočia. Pre milujúce srdce

tri storočia neznamenajú nič. Takto si vysvetľujem aj tých dvetisíc rokov Pánovho čakania v Eucharistii. Je to čakanie Boha, ktorý miluje ľudí, ktorý nás hľadá, ktorý nás miluje takých, akí sme – nedokonalých, sebeckých, nestálych –, ale pritom schopných objaviť jeho nekonečnú lásku a úplne sa mu odovzdať. (Ísť s Kristom, 151)

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/dailytext/dvetisic-rokov-panovho-cakania/> (19.11.2025)